

Uns dracs que no treuen foc pels queixals

Text > LAURA REIXACH

«**P**fuà! Ja hi tornem a ser! Com sempre!», s'exclama l'Ona enutjada perquè, una altra vegada, els dracs, que ella s'estima tant, són els dolents de la història. I l'Ona no l'erra quan es queixa que la ficció va escassa d'idees originals. L'Ona, aquesta noieta d'onze anys, protagonista d'*Els nens ferotges*, la primera novel·la de Marta Gibert Ortensi (Roses, 1974), l'encerta de ple amb el seu judici.

Com també l'encerta, de totes totes, Gibert en la seva estrena en la literatura infantil, perquè defuig repetir clixés i arguments i proposa un punt de partida nou: els nens són malvats i els dracs són bons. Els nens fan pudor de peix podrit i els dracs tenen un cor generós. I amb aquesta premissa inicial, l'autora, una periodista de llarga trajectòria i cara coneguda dels espectadors de TV3, estructura una novel·la que avança en dues línies narratives clarament diferenciades, tant textualment com visual, cosa que facilita al lector el seguiment de la història.

O de les històries. Perquè en són dues: una de realista, sobre les peripècies que li passen a l'Ona en el seu dia a dia, i una altra de caràcter fantàstic, que és el conte dels nens ferotges.

Aquesta segona línia narrativa, que es va entrellaçant amb la primera, és una ficció dins la ficció. El relat que escriu i reescriu l'Ona. Una reescriptura que està marcada per les opinions de la mare de la protagonista i per l'Edu, aquest noieta que dibuixa la mar de bé i que és amic de l'Ona. Una amistat cabdal en la novel·la, que permet a Gibert tractar amb destresa, sense ser explícita en excés, els pensaments i les emocions propis de la preadolescència.

Encara que aquest recurs dels nivells narratius no és nou, l'autora el sap jugar correctament, però amb un resultat desigual. El text realista és molt més reeixit que el fantàstic. Tot i que, en conjunt, tota la novel·la és entretinguda de llegir, perquè el ritme és bo i el llenguatge fluid i àgil. També hi ajuden els diàlegs, versemblants i clau per fer avançar l'acció, així com les il·lustracions de Laia Ferraté, que capturen l'atmosfera amable de la història i, alhora, mostren la personalitat somiadora de l'Ona i la singular relació dels dracs amb els nens ferotges.

En aquest món nostre, tan farcit de ficció envasada i servida en multitud de formats i suports, els lectors joves estan exposats a un munt d'estímul

GIBERT, Marta.

Els nens ferotges.

Barcelona: La Galera, 2023. 120 p.

d'entreteniment amb els quals la paraula nua ha de competir i saber fer-se llaunera. Sens dubte, amb aquesta primera novel·la, Gibert ha aconseguit que ja, des de les primeres pàgines, *Els nens ferotges* faci venir salivera. Doncs, endavant! A cruspir-se-la!

Reremur i les batalles perdudes

Text > JOAN VENTURA BRUGULAT

Reremur és un popular carrer de Llagostera que en realitat es diu de l'Olivereta. Es coneix com a Reremur perquè va sorgir al peu de la muralla del castell i, com tots els carrers i barris fora muralla, ha hagut de suportar una certa ambigüitat moral, perquè hi han passat coses i no sempre bones. Durant anys, a excepció d'alguna casa més notable, acollia els més pobres i desventurats. Sobretot hi vivien obrers, bosquetans i desvagats, que van donar pas als immigrants andalusos, extremenys i murcians i, més recentment, a la immigració africana.

Però avui és un carrer que, almenys de portes enfora, fa goig, com bona part del nucli antic.

Enric Ramonet Lloveras (Llagostera, 1958) debuta com a novel·lista amb una obra que encaixa en els cànons del gènere negre, tot i que pels temes que tracta va molt més enllà. El fill d'un exiliat torna a la casa familiar de Reremur i aviat se sabrà que no hi és benvingut. Un policia local que sembla inspirat en els agents de la sèrie *Fargo* (que, tot i ser dones o secundaris, són els que esbrinen la veritat) és l'investigador d'uns anònims i s'aca-

barà trobant amb uns crims que el temps havia amagat. L'obra aprofundeix en temes nacionals i universals, ja que parteix de la reivindicació de la memòria històrica i ens condueix per la Guerra Civil, el feixisme i el franquisme, la repressió, el racisme, el nou feixisme i la convicció que en la nostra societat hi ha dos bàndols incompatibles que no tenen més remei que conviure. És la primera novel·la de l'autor, que ja té tres llibres publicats de diferents temes i col·labora amb *El Punt Avui*, *Gavarres* i altres publicacions. És una narració ben escrita, que